

WINNAAR VAN DE HERCULE POIROT PRIJS

PATRICK DE BRUYN

CHARLY

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

facebook.com/debruynpatrick

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Patrick De Bruyn
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
Singel 262 – 1016 AC Amsterdam
Postbus 3879 – 1001 AR Amsterdam

Eerste druk april 2014

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Gary Isaacs/Trevillion Images
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2902 3
D 2014/0034/233
NUR 330

De nauwelijks merkbare beweging buiten trof haar als een elektrische schok die door haar lichaam schroeide, haar hartslag deed haperen en de haartjes op haar armen in een huivering overeind zette.

Ze knipte haastig het licht uit in de keuken zodat de indringer haar niet meer kon zien en ze zelf beter naar buiten kon kijken. Maar ze zag alleen haar eigen silhouet in het licht dat door de open deur van de woonkamer in de grote buitenramen weerkaatste. Tegen de tijd dat ze langs de keukenmuur naar het raam was geslopen en in het half-duister naar buiten keek, was de insluiper allang verdwenen.

Ze spiedde door de schemering, ver genoeg van het raam vandaan om niet gezien te worden door de zwerver die plotseling voor haar kon opduiken. Ze zag nog de contouren van de bomen en struiken, maar in de tuin was het donker. Hij moest ergens in de buurt van het tuinhuisje geweest zijn.

Had ze wel echt iemand gezien? Het was al goed donker. Natuurlijk wel. En het was niet de eerste keer. Het leek wel of ze er een zesde zintuig voor had ontwikkeld. Het gebeurde altijd 's avonds als ze in de keuken bezig was. Ze had er geen flauw idee van wie het was. Een buur? Een gluurder? Een of andere gek? Ze had zich nog nooit naar buiten

gewaagd als ze beweging had gezien. Ze bestierf het van angst.

Ze moesten dringend rolluiken laten plaatsnemen. Of dikke overgordijnen. Maar dan kon hij alleen maar nog dichterbij komen, ongezien tegen de muur rond het huis sluipen. Dan liever zo'n sterke buitenspot die tot achter in de tuin scheen, die ze voortdurend kon laten branden. Niet om de zonderling te zien, dat hoefde echt niet, maar om hem weg te jagen.

En nee, het was geen kat geweest. En ook geen bladeren die opgetild werden en bewogen in de wind, zoals haar man graag suggereerde. Het was volkomen windstil, allemachtig.

Die buitenspot, daar moest hij direct werk van maken. Morgen al. Haar man aanhoorde haar wel als ze hem vertelde hoe ze op onregelmatige tijdstippen beweging in de tuin zag, maar hij probeerde haar dan te sussen met allerlei verklaringen. Je hoorde toch voortdurend de ergste dingen? Het leek wel of ze tegen een naïeve positivo praatte. Het kon ook hier gebeuren, toch?

Toen ze de eerste keer beweging had gezien, leek het of haar man net niet in lachen was uitgebarsten. 'Hier zijn geen spoken in huis, en er hangen er zeker geen rond in de tuin', had hij haar gerustgesteld. En daarmee was de kous voor hem afgeweest.

De tweede keer had hij nog de moeite genomen om de volgende ochtend heel even tot achter in de tuin te wandelen. Hij had niets verdachts gemerkt. Natuurlijk niet. De insluiper was er niet meer. Uiteraard niet. En hij had ook niet 'ik was hier' in het stammetje van de appelboom gekerfd. Ha-ha-ha.

Ook daarna, wanneer ze opnieuw iemand had menen te zien, had hij haar in zijn armen gesloten en bedaard als een klein kind dat spoken in het behang zag.

Ze ademde alweer rustiger.

Ze veronderstelde nu dat hij was gevlucht. Omdat zij het licht had uitgeknipt en hij had begrepen dat hij betrappt was? Maar was dat wel zo? Gevlucht? Of hield hij zich schuil tussen de struiken? Ze zou alvast niet naar buiten gaan om dat met eigen ogen vast te stellen.

Ze hoorde haar dochtertje plotseling hard lachen voor de televisie en liep de woonkamer in:

‘Is het leuk op de televisie?’

Haar dochtertje zat in de sofa, met haar knuffelaapje op schoot, dat ze ook met zijn gezicht naar de televisie had gericht. Het kind bleef gefascineerd naar het scherm kijken en zei na enkele ogenblikken afwezig ‘Ja’.

Met die twee zou ze voorlopig geen gesprek kunnen aanknopen, bedacht ze.

Ze ging aan tafel zitten en opende haar iPad.

Boven de rug van de sofa verscheen een hoofdje.

‘Mag ik ook op de iPad, mama?’

‘Straks, meisje, je bent nu tv aan het kijken.’

‘Maar het is bijna gedaan.’

‘Dan zien we wel als het gedaan is. Je kunt niet alles tegelijk hebben.’

‘Pff.’

Het hoofdje verdween weer, twee kousenvoeten verscheen in de plaats. Een duidelijk statement dat dochterlief geen tv meer keek. Niet ondersteboven voor het scherm.

Ze had haar op strengere toon geantwoord dan haar bedoeling was. Ze wilde eigenlijk niets dringends doen met de iPad. Behalve weg zijn uit de keuken.

Ze vermande zich. Het mocht geen obsessie worden. Misschien waren het toch allemaal hersenschimmen. Ze had ook nooit iets gemerkt zolang ze niets had geweten.

Ze was zo blij geweest met dit huis.

Ze hadden lang uitgekeken naar een betaalbare woning, niet te ver van Brussel waar ze allebei werkten. Iets met een tuin waar hun dochter kon ravotten, samen met haar, tja, zusje of broertje, dat was nog toekomstmuziek, waaraan wel hard werd gewerkt.

Ze hadden maandenlang alle vastgoedsites uitgevlooid, maar met hun maximumprijs konden ze alleen maar een bouwval kopen die nog een flink budget voor renovatie zou vergen. Tot ze bij toeval op een zondag door deze wijk reden en de verlepte ‘te koop’-plaat hadden gezien. Ze waren meteen enthousiast. Toen de volgende dag buiten verwachting ook de prijs binnen hun budget paste, gingen ze ’s avonds nog langs om het huis vanbinnen te bekijken en realiseerden zich dat dit pas echt een buitenkans was. Wat de verkoper van het vastgoedkantoor met klem beaamde, want er kwamen de volgende dag nog enkele stellen die bijzonder geïnteresseerd waren en ongetwijfeld zouden toehappen.

Meegesleept door hun enthousiasme hadden ze niet stilgestaan bij een paar vreemde feiten. Het ‘te koop’-bord van het makelaarskantoor was versleten, en toen ze die maandag het kantoor had gebeld voor de prijs, wist de medewerker niet dadelijk over welk pand het ging. Het huis had dus best lang te koop gestaan. Vreemd dat dan juist de volgende dag een hele horde kopers zich zou aandienen.

‘Ja, dat gebeurt altijd’, zei de gladjanus. ‘Een huis staat jaren te koop en plots krijg je op dezelfde dag twee kopers over de vloer die het allebei willen hebben.’

‘Jaren?’

‘Dit pand staat drie jaar te koop. Eerst heeft de eigenaar het zelf geprobeerd. Maar zoiets is specialistenwerk. Daar zijn wij goed in. We hebben uiteraard geadviseerd om de verwarming op een minimum te houden en de eigenaar heeft zowel het gebouw als de tuin regelmatig laten onderhouden, zodat het puntgaaf bewaard bleef.’

Het was waar, het leek of het huis nog maar pas leegstond, en haar man had vergeefs naar vochtplekken gespeurd.

‘Ik kan u verzekeren, mevrouw,’ had de leperd er nog aan toegevoegd, ‘dat dit pand in deze staat en voor deze prijs een buitenkans is die u niet meer gaat tegenkomen.’

Waarom het dan zo lang had leeggestaan en zo goedkoop van de hand werd gedaan, wilden ze niet weten, bang als ze waren dat de verkoper de prijs zou optrekken als hij voelde dat ze het te goedkoop vonden.

Om misschien iets meer te weten vroeg ze:

‘Wie is de eigenaar?’

‘Een weduwe. Het huis was te groot geworden nadat haar echtgenoot overleden was.’

Hier overleden? Dat wilde ze vragen, maar ze kreeg de vraag niet over haar lippen omdat ze toen al huiverde bij de gedachte dat de geest van de oude man hier misschien nog rondwaarde.

Er werd weekends lang grondig gepeetst en geschilderd. Ze brachten wat verfraaiingen aan. Alle keukenapparaten werkten feilloos, ze kochten alleen een nieuwe koelkast. Dat vond ze net iets hygiënischer. Het huis was een juweeltje. Zelfs de lelijke plek in de keuken waar de voegen tussen de tegels roestkleurig waren uitgeslagen – een fles port, rode wijn of martini die op de keukenvloer in gruzelementen was gevallen, had ze gedacht – kreeg ze na hard schrobben weer schoon als nieuw.

Ze gingen er zo gauw als mogelijk wonen en hun geluk kon niet op. Het huis werd echt hun thuis en ook hun dochtertje was zielsgelukkig met haar kamer in pastelroze tinten. De burens waren niet de vrolijksten, maar daar trok ze zich weinig van aan. Nieuwsgierig waren ze wel, maar om nieuwsgierige vragen slalomde ze zelf altijd schalks heen.

Zag ze toen al 's avonds beweging? Misschien, maar het kwam toen niet in haar op om zich daar vragen bij te stellen. Nu was er een hevige angst in haar gevaren die ze maar niet onder controle kreeg en die haar dit verdoemde huis deed verwensen.

Eigenlijk had ze er zelf de aanleiding toe gegeven dat haar bejaarde buurvrouw haar informatie had verstrekt die ze eigenlijk liever nooit had willen horen. Het betrof de leeftijd van de weduwe die zij bij het verlijden van de koopakte had gezien en die zij zich had voorgesteld als een oud besje, maar die niet half zo oud bleek te zijn.

Het leek soms of mevrouw Coppens, de buurvrouw, voortdurend achter haar raam op de loer lag en net 'toeval- lig' altijd naar buiten kwam als zij ook buiten was. En Coppens wist altijd wel iets om over te kwebbelen.

Dat de vorige eigenaars zulke goede burens waren geweest, bracht de vrouw in elke babbel wel ter sprake. Maar daar was ze nooit eerder op ingegaan.

Wellicht bedoelde Coppens dat de vorige eigenares gewilliger een praatje maakte aan de voordeur. Wat kon het haar ook schelen of de eigenares die ze één keer had ontmoet een lieverd dan wel een haaibaai was geweest. Die dag week ze voor een keer af van haar principe om dit soort conversaties niet levendig te houden en stommetje te spelen. Met ellendige gevolgen.

'Ik dacht dat ze veel en veel ouder was. Een weduwe, had men ons gezegd, weet u wel.'

'Ja, dat is waar, zo jong nog om je man te verliezen. En vooral op die manier.'

Aan die ene tel dat ze haar verwonderd had aangekeken, had de buurvrouw genoeg om te veranderen in een niet te stuiten verslaggeefster. Een en al verbazing:

'Weet je dat niet?'

Ze haalde ongeïnteresseerd de schouders op:
'Hoe zou ik? Wij woonden hier niet in de buurt.' Ze wilde voortmaken.

Mevrouw Coppens bleef haar verbaasd aankijken:

'Maar dat is toch overal in 't nieuws geweest?' Coppens schuifelde wat dichterbij haar toe en sprak met gedempte stem, als betrof het nieuws dat iedereen kende maar niemand durfde uit te spreken:

'Die is toch vermoord.'

Ze keek haar buurvrouw verdwaasd aan. Ze was niet zeker of ze die informatie wel goed gehoord had. En zo ja, dan drong het toch niet helemaal tot haar door.

'Dat heeft toch in alle kranten gestaan. En het is op televisie geweest. In 't nieuws.'

'Vermoord?' Dat was het enige wat ze gestameld kreeg.

'Ja ja. Hier in zijn eigen huis nog wel.'

Ze voelde zich plotseling niet goed worden. Hier? In het huis waar zij nu woonden?

'De politie heeft hier toen alles afgezet met van die linten. Ik moest uit mijn huis. Ik ben toen tot 's avonds in 't home, de Pasja, geweest. Pas 's avonds laat mocht ik terug naar mijn huis. Maar jullie huis was toen nog afgezet. Dat heeft enkele dagen geduurd. En dan later zijn ze hier geweest voor de reconstructie. Toen moest ik weer uit mijn huis. Ja ja. Ah, jij wist dat niet?'

Ze schudde van nee, maar het leek of ze dat niet zelf deed. Ze kon zich er niet toe brengen om nog meer uitleg te vragen, maar ze herinnerde zich later dat de vrouw nog meer had verteld. Het waren slechts flarden informatie die ze hoorde: met een mes, dochttertje erbij, overal bloed, in de keuken...

Het enige wat tot haar doordrong was de grote vlek bloed in de keuken. Het was geen port geweest, maar bloed dat

in de voegen tussen de tegels was komen te zitten, waar ze urenlang op had geschrobd. Ze had met haar vingers aan het geronnen bloed van de vorige eigenaar gezeten.

Ze was nog tijdens het relaas van de buurvrouw naar binnen gelopen en had zo lang boven de wc-pot gehangen tot ze niets meer in haar maag had. Maar de braakneigingen bleven aanhouden.

Ze was tot in de deuropening van de keuken geschuifd om vanaf een afstandje te gaan kijken. Ze moest slikken om alweer een nieuwe braakneiging te onderdrukken. Niemand zag het nog, maar zij wist nog heel goed waar die vlek precies had gezeten. Nu zag ze alleen nog een grote plas bloed met de contouren die ze zich nauwkeurig herinnerde. Ze kwam die dag de keuken niet meer in. Ze was er pas de volgende dag node toe gekomen om er weer een voet in te zetten.

Toen ze wat tot rust was gekomen, had ze op internet dadelijk de krantenartikelen uit die periode erop nageslagen. 's Avonds had ze samen met haar man nog verder gezocht naar verslagen van het drama dat zich in hun huis had afgespeeld.

Aan de basis lag een ingewikkelde geschiedenis van minderjarige criminelen die een vermeende getuige van hun geweldpleging met dodelijke afloop het zwijgen wilden opleggen.

Daar hadden ze weinig boodschap aan. Ze wilden vooral weten wat er zich precies in en om hun huis had afgespeeld. Maar geen van de artikelen die ze vonden, verloor zich in de gruwelijkste details. Het slachtoffer werd in de keuken afgemaakt met verschillende messteken. De minderjarige dochter van het slachtoffer had alles van zeer nabij meegemaakt. Verder vonden ze weinig terug.

Maar wilden ze dat wel? Konden ze zich niet beter enkel

voorstellen wat er hier was aangericht? En wat gebeurd was verder vergeten. Ze waren er allebei helemaal van overstuurd geweest. Het verschil met haar was dat haar man na enkele dagen het gebeurde een plaats had kunnen geven en er zelfs gevat over kon argumenteren:

‘Een geluk voor ons toch wat er hier gebeurd is. We hadden dit huis anders nooit kunnen betalen.’

‘Hoe harteloos.’

Voor haar werd de plek in de keuken onaanraakbaar. Ze probeerde er sindsdien altijd omheen te lopen. Sinds die tijd zag ze bij elk vreemd geluid in huis of bij de minste onverwachte beweging buiten ook weer in gedachte wat er zich in dit verdoemde huis had afgespeeld. En toen gingen de verdachte bewegingen een eigen leven leiden.

Soms ging ze aan zichzelf twijfelen. Wat was er eerst geweest? De verdachte bewegingen buiten? Of waren die er altijd al en onverdacht geweest, en was ze, sinds ze van de moord wist, gewoon constant op haar qui-vive en associeerde ze alle bewegingen buiten met mogelijke indringers die het op haar gemunt hadden?

Ze schoof de iPad voor zich uit. Ze wist niet eens meer wat ze ermee had willen doen.

‘Doe je de tv dan uit als je op de iPad speelt?’

‘Yeah.’

Als de bliksem was de tv uit en zat ze naast haar moeder aan de tafel.

‘Gaan we samen een spelletje spelen, mama? Jij mag kiezen.’

‘Nee meisje, doe maar alleen, straks misschien.’

Het deed haar pijn hoe ze haar dochttertje afwimpelde, maar ze voelde weer de drang om vanuit de keuken nog eens naar buiten te gaan kijken. Of er toch niemand in de tuin was. Het was sterker dan haarzelf geworden. Het ontbrak haar aan wilskracht om ertegenin te gaan.

Ze liet het licht in de keuken uit en liep omzichtig om ‘de plek’ heen. Ze zag ze met haar ogen dicht. Soms leek het wel of ze de vlek rook. Ze herinnerde zich de reuk van toen nog. Of was dat ook inbeelding?

Ze tuurde naar buiten. Het was donkerder geworden. Er was helemaal niets meer te zien. Ze deed de buitenverlichting aan. Alleen het terras was verlicht. Vijf meter verder in de tuin was het nu aardedonker.

Vandaag vrijdag, dan werd er niet gekookt. Haar man haalde dan frietjes als hij van zijn werk kwam. Dat was al traditie sinds ze samenwoonden. Daarna hadden ze een lekker lange, luie vrijdagavond in de sofa voor de boeg, met een glaasje wijn, een ruime keuze films op tv. Dat was het wat ze daarnet op de iPad had willen opzoeken: de films vanavond op tv. Eén avondje in de week sloom zijn, dat mocht wel. Ze keek er al naar uit: gezellig tegen Sven aan liggen, gedachten op nul, languit loungen. Gelukkig was hij het die dan naar de keuken liep voor een knabbeltje.

Zou ze ooit nog écht kunnen genieten in dit verdoemde huis zonder dat ze telkens weer aan de gruwel dacht?

Ze liet haar blik nog eens van links naar rechts over de tuin gaan en knipte het buitenlicht uit. Een fractie was alles aardedonker voor haar ogen.

Op dat moment ging de deurbel.

Ze hapte naar adem.

Ze was zo in doemgedachten verzonken dat zelfs de deurbel onraad inhield.

Wie kon dat nog zijn? Niet Sven, want die kwam via de garage naar binnen. Ongenood volk, verdacht volk. Was de moordenaar toen langs de voordeur gekomen? Dat wist ze niet eens.

‘Mama, iemand heeft gebeld.’

‘Ja schat.’

Ze liep schoorvoetend naar de hal. Ze maakte de voordeur los, deed het buitenlicht aan, trok de voordeur op een kier en spiedde beducht naar buiten.

Voor haar stond een meisje, ze schatte haar niet ouder dan een jaar of achttien, twintig, met zachte trekken en een lief gezicht, en tegelijk felle ogen. Het meisje glimlachte schuchter.

‘Goedenavond’, zei ze zacht.

‘Ja, goedenavond...’

‘Ik ben babysit...’

Ze ademde ineens weer vrijuit. Ze deed de deur wat verder open en vertrok haar lippen zowaar in een glimlach om het meisje op haar gemak te stellen na de ongastvrije eerste kennismaking.

‘Ha zo’, zei ze. Ze voelde meteen sympathie voor het meisje dat er best keurig uitzag. Ze werd plotseling een en al blijmoedigheid. ‘Ha leuk, dat is snel.’ Ze bleef in de deuropening staan. ‘Oh, maar...’ Ze bracht een hand naar haar wang en zei het op zo’n manier dat ze het meisje niet wilde teleurstellen: ‘Dat is wel niet voor vandaag, hoor.’

‘Nee nee, oké. Voor mij... ik kan komen wanneer u wilt, hoor. Ik kwam mij maar gewoon even voorstellen.’

‘O natuurlijk, dat is erg attent. Altijd fijn om op voorhand te weten met wie we te maken krijgen. Maar wat staan we hier in de deur te kletsen. Kom even binnen.’ Ze liet het meisje in de hal en sloot de voordeur. ‘Doe je dat wel vaker, babysitten?’

‘Ja hoor, als ik maar kan.’

‘Ben je uit de buurt?’

‘Nee, maar ik ben met de fiets.’

‘Ja, dacht ik al. De verkaveling hier is wel wat afgelegen, toch?’

‘Nogal. En na tien uur ’s avonds rijden hier geen bussen meer.’

‘Maar als het te laat wordt dan brengt mijn man je wel met de auto naar huis, hoor.’

‘Dat hoeft niet. Ik ben al een groot meisje.’ Er speelde een monkellachje om haar lippen.

‘We zien wel. Maar ja, ik ben echt wel blij dat je al wat ouder bent. Ik houd er niet zo van als de babysit amper ouder is dan mijn kind.’

‘Dat is discriminatie ten opzichte van leeftijd. Dat zal ik moeten melden.’

Ze stond met de deur van de woonkamer in de hand en keek de babysit verwonderd aan, maar ze bemerkte toen haar monkellachje weer en wilde ook met een kwinkslag reageren.

‘Zullen we de babysit dan meteen ook even voorstellen aan de baby? Of is het omgekeerd?’

‘Het is in elk geval een zéér belangrijk moment. En er is geen herkansing mogelijk om een goede eerste indruk te maken.’ Ze hapte naar lucht alsof ze dadelijk naar een mondeling examen moest.

Die meid maakte best een volwassen indruk. Ze lachten allebei en liepen de woonkamer in, waar Amanda nog altijd druk in de weer was op de iPad.

‘Amanda, zeg eens dag.’

Haar dochter keek nauwelijks op:

‘Dag.’

‘Hallo, dag Amanda.’

‘Dat is de babysit die bij je zal blijven als mama en papa weg moeten.’

Amanda keek kort van de babysit naar haar moeder en dan weer naar de iPad:

‘Oké.’

De twee vrouwen gaven met gespreide armen aan dat ze daaraan niets toe te voegen hadden:

‘Nou, dat is dan blijkbaar geregeld.’

‘Dat was het kortste examen dat ik ooit heb gehad.’

‘En geslaagd bovendien! Zullen we een en ander praktisch regelen? Kun jij morgen al? Het is zaterdag.’

‘Geen probleem.’

‘Horen jonge mensen als jij dan niet uit te gaan in het weekend?’

Het meisje haalde de schouders op:

‘Ik ga niet elk weekend weg. Ik studeer nog. En ik neem mijn boeken mee als ik ga babysitten.’

‘Goed idee. Wat zullen we zeggen? Morgen, zeven uur? Amanda heeft dan al gegeten. Het zal bij ons niet zo laat worden, denk ik. Maar je moet toch op middernacht rekenen.’

‘Dat is vroeg. Geen probleem.’

‘Wat is het tarief?’

‘Euh, gewoon... Standaardtarieven van Kind & Gezin.’

‘Oké. Mag ik je telefoonnummer nog even noteren? Wacht, ik neem wat om te schrijven.’

‘Ja natuurlijk.’ De babysit haalde haar telefoon uit de zak van haar jas.

‘Of misschien noteer ik het beter ineens in mijn telefoon.’ Ze nam haar handtas en haalde er een smartphone uit.

‘Ja, briefjes kunnen natuurlijk verloren gaan.’ De babysit gaf haar het nummer.

‘Zo’, ze maakte aanstalten om de babysit naar buiten te begeleiden. ‘Dat is dan afgesproken. Morgen om zeven uur.’

‘Ik zal er zijn.’

‘Hé!’ klonk plotseling een kinderstem.

Ze keken allebei verrast naar Amanda. Die hield haar knuffelaapje voor zich uit.

‘Dat is Boss. Hoe heet jij?’

‘Maar ja natuurlijk, wat dom van me dat ik dat niet ge-

vraagde heb. Ik tikte gewoon “babysit” bij je nummer. Ik ben Melissa, en zeg ook maar Melissa, alsjeblieft geen mevrouw. En jij?’

De babysit keek met haar monkellachje van Melissa naar Amanda:

‘Ik ben Charly.’ En dan weer naar Melissa: ‘Zeg ook maar Charly.’

Melissa kwam terug de woonkamer in. Wat een aardige meid, dacht ze.

‘Wanneer komt Charly?’

‘Morgen, schat.’

‘Yeah.’

Ze zou met een gerust gemoed haar dochter aan deze meid toevertrouwen. Iets wat ze, sinds ze hier woonden, nog niet eerder had gedaan. De weinige keren dat ze bij vrienden thuis waren geweest, hadden ze Amanda gewoon meegenomen. En de schaarse keren dat ze al eens samen uit eten waren gegaan, hadden ze Amanda voor het weekend naar een van de grootouders gebracht. Nu was uit eten gaan, met alle facturen van het nieuwe huis, nog niet zo vaak gebeurd. En sinds de vreemde verschijningen buiten had ze halsstarrig geweigerd om Amanda hier alleen te laten met een oppas.

Maar Sven zeurde nu al een hele tijd om nog eens met hun beidjes naar het restaurant te gaan en daarna wat te gaan drinken in een of ander nieuw café in Brussel. Oké, als aanloop naar een heftige liefdesnacht en het tweede kind dat ze wilden, was dat leuk, maar het idee om Amanda in dit verdoemde huis alleen met een vreemde achter te laten, daar was ze nog niet klaar voor geweest. Hij bleef echter

maar aandringen en had vastberaden beloofd om zelf een goede oppas te zoeken. Ja, hij kon soms koppig en egoïstisch en pedant zijn. Met alle kwalijke gevolgen van dien. Maar deze meid was oké. Hij zou zich vast op de borst kloppen dat hij het toch maar voor elkaar had gekregen.

Charly, mijmerde Melissa verder, vreemde naam voor een meisje. Dat er bovendien helemaal niet jongensachtig uitzag. Integendeel. Ze zag er ravissant uit. Hoe dan ook, misschien hadden haar ouders wel liever een jongen gewild.

Ze liep peinzend naar de keuken. Het werd tijd om de borden en de glazen op tafel te zetten. Sven zou vast niet lang meer wegblijven met de frietjes. Ze knipte het licht aan en liep eerst nog even naar het raam om naar buiten te kijken. Het was een vreemde verslaving.

Ze deed het buitenlicht aan.

Toen gaf ze een gil.

De schommel!

De schommel zwierde mooi ritmisch heen en weer alsof er net iemand een duw tegen had gegeven. Ze bleef vol afschuw naar de slingerbeweging kijken. Er wás iemand in de tuin. En was hij er nu niet meer, dan was hij er wel geweest terwijl ze met de babysit aan het praten was. Met Charly. Waarom was Sven nu niet hier? Dan kon hij met eigen ogen zien wat er gaande was rond dit vervloekte huis.

Ze was één prop zenuwen toen Sven eindelijk thuiskwam. Ze kon tegen de muren opvliegen. Hij deponeerde de zak met frietjes op de tafel, zoende haar en Amanda en sprak alsof hij een circusact aankondigde.

‘Dames en jongedames! Wat zullen we vanavond eten?’

‘Frietjes! Yeah.’